Írta: Éliás Ádám
2015. november 24. kedd, 20:43

Az előzményekről annak idején tájékoztattuk az érdeklődőket: 2014 tavaszán a Fővárosi Főügyészség kereseti kérelmet adott be a Fővárosi Törvényszékhez Szövetségünk megszüntetése iránt. Döntően a 2013. júniusában, a hévízi Mirage Hotelnél végrehajtott akciónkra hivatkozott, de kifogásolta azt is, hogy a tagjaink ki nem fizetett munkáival kapcsolatosan felszólító leveleket írtunk a munkát átvevő, továbbértékesítő, de ki nem fizető spekulánsoknak, és azt is, hogy közvetítői szerepet töltöttünk be tagjaink és azok érdekvédelmi ellenfelei között.

A Fővárosi Törvényszék a Főügyészség kereseti kérelmét elutasította, elsőfokon tehát megnyertük a pert.

A Főügyészség a Fővárosi Ítélőtáblánál megfellebbezte a Törvényszék ítéletét, amely fellebbezést később a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség egyetértően fenntartott.

Ellenkérelmünkben kértük a Törvényszék ítéletének helybenhagyását, csatlakozó fellebbezésünkben pedig törvényhelyekre alapozva kifejtettük, hogy ha egy érdekvédelmi társadalmi szervezetnek törvényi felhatalmazása van képviseleti jogosultságra tagjai tekintetében olyan ügyekben, amelyekre Alapszabálya vonatkozik, akkor hogy ne lenne joga közvetíteni, és levelezni az ellenérdekű féllel. Ezen felül arra is hivatkoztunk, hogy egy társadalmi szervezetről „lenni vagy nem lenni” döntést hozni csak annak teljes tevékenysége figyelembe vételével lehet.

Mindezek ellenére a Fővárosi Ítélőtábla Dr. Németh László tanácsa a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatta, és Szövetségünket megszüntette.

Álláspontunk szerint a Fővárosi Ítélőtábla ítélete és annak indokolása nem tesz eleget indokolási kötelezettségének, törvénysértő, és ezeken felül az érdekvédelmi társadalmi szervezetek működésére, jogosultságaira vonatkozó elvi jellegű jogegységi határozat meghozatalát teszi szükségessé az érdek-képviseleti szervezetek jogosultságainak értelmezése tekintetében. Ha ugyanis az érdekvédelmi szervezet nem küldhet felszólító leveleket tagjai ügyében harmadik félnek, s nem folytathat tagjai és azok érdekvédelmi ellenfelei között közvetítői-egyeztetői tevékenységet – ahogyan ezt az Ítélőtábla az ítélet indokolásában kimondja -, hogyan gyakorolhatná a Pp. 67.§. (1) bekezdés g.) pontjában rögzített jogosultságát tagjának perbeli képviseletében? Ez közérdekű ügy, hiszen nem csak a VÉSZ-t, hanem az összes érdek-képviseleti szervezetet érinti.

Ezért felülvizsgálati kérelmet fogunk benyújtani a Kúriához. Mivel a felülvizsgálati kérelem benyújtásának nincs automatikusan halasztó hatálya, éppen a folyamatban lévő ügyeink folytathatósága érdekében kérni fogjuk a Kúriától a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Mindenesetre e pillanatban a jogi helyzet az, hogy nem csak hogy nem működhetünk, de még annak a látszatát is kerülnünk kell, mint ha működnénk.

Ennélfogva ezt a közleményt már magánemberként, nem pedig a jelen helyzet szerint megszüntetett Szövetség egykori alapító elnökeként írom.

És kérem minden tagunk és szimpatizánsunk megértését: jogkövető módon viszonyulunk az ítélethez, s teljes mértékben komolyan kell vennünk annak érvényét.

Mindenesetre ez az ítélet, és az a gyökeres változás, amely az elmúlt két-három évben amúgy is, ettől a pertől függetlenül végbement a Szövetség működésében, néhány számvető gondolatra késztet – szigorúan tehát magánemberként, és szigorúan csak a múlt eseményeinek és eredményeinek tárgyilagos áttekintéseként.

Amit akartunk, és amit lehetett, véghez vittük.

Mert azért szerényen, de indokolt örömmel elmondhatjuk, hogy mindenben, kivétel nélkül úgy alakultak a dolgok, bármilyen társadalmi kérdéshez nyúltunk is, ahogyan azt fellépéseinkben szorgalmaztuk. Ez akkor is így van, ha sok egyedi ügyben nem tudtunk sikert elérni, amit személyesen nagyon sajnálok, de bizonyos határokat nem léphettünk át. Ugyanakkor nem volt olyan ellenfelünk, amelyik szárazon megúszta volna a VÉSZ-szel történt konfrontálódást. Azok is megkapták a magukét, akiknél a kisemmizett tagjaink jogos követeléseinek érvényesítésében nem tudtunk eredményt elérni.

De:

Ma már gyors és hatékony eszközök vannak a ki nem fizetések megakadályozására, vagy orvoslására, - mélyen benne voltunk ennek kivívásában, először nagy visszhangot kiváltó, figyelemfelkeltő akcióinkkal, majd a vonatkozó jogalkotás előkészítő munkájában. Ma már egy grandiózus lakásépítési program beindítását jelezte a Kormány - hányszor követeltük! Győztek az egri kórházvédők - annak idején csak mi álltunk ki mellettük harcosan; az őket aljas módon üldözők üldözöttnek érezték magukat akkortól, amikor beavatkoztunk. A devizahitelesek ügye felemás módon ugyan, de mégiscsak abban az irányban oldódott meg, hogy nem következett be Magyarországon az egyetlen otthonnal rendelkező családok tömeges kilakoltatása. 2009-10 folyamán csak mi léptünk fel a védelmükben, vívtuk meg a "bankháborút", és győztünk a teljes bankszférával szemben! Követelésünk nyomán vezették be annak lehetőségét, hogy bizonyos feltételek fennállása esetén az ÁFA-t csak a kibocsátott számla összegének maradéktalan beérkezése után kell a vállalkozásoknak a NAV-hoz befizetniük. És így tovább.

Mély köszönetemet szeretném kifejezni minden cégvezetőnek, munkatársaiknak, összes aktivistáinknak, akik tevőlegesen, szolidáris cselekvéssel járultak hozzá törekvéseink sikeréhez, és ahhoz, hogy most is számtalan apróbb-nagyobb spontán jelét tapasztalom - immár jogilag nem létező - Szövetségünk támogatottságának a társadalomban.

Ugyancsak szívből köszönöm annak a megszámlálhatatlan honfitársunknak, akik elismerésüket a legkülönbözőbb formákban kifejezték, hogy erkölcsi, anyagi, olykor tevőleges támogatásukkal nehéz pillanatainkban mellettünk álltak és állnak.

Talán e pillanatban megengedhetek magamnak annyi szerénytelenséget, hogy azt mondjam: azok nélkül a harcos, ám erőszakmentes, figyelemfelhívó akciók nélkül, amelyeket éveken át végrehajtottunk, aligha következtek volna be ezek a változások. Ezzel nem szeretném

leértékelni a jogszabály-előkészítő munkánk jelentőségét, és azt is hozzá kell tennem, hogy a közhatalom berkeiben sok jó szándékú, segítőkész, kiváló emberrel találkoztunk. Mégis határozottan állítom, hogy pusztán petíciókkal, koncepciókkal, nyílt és zárt levelekkel, de tömegeket mozgató, országos figyelmet kapott akcióink nélkül, aligha léptük volna át a közhatalmi elit figyelmének ingerküszöbét. Érvényes ez a többi társadalmi kérdésre is, amelyekben „VÉSZ-módra" felléptünk. Ez akkor is igaz, ha az igazságnak megfelelően nyomatékosan meg kell ismételnem, hogy váratlanul sok szimpatizánsunk volt és van a közhatalom berkeiben is, akik segítőkész, jó szándékú, igaz embereknek bizonyultak, és valóban segítették az általunk képviselt és védett kiszolgáltatott embereket, vállalkozásokat, közösségeket, a jogalkotás és a jogalkalmazás területén egyaránt.

A most lezárult időszak már a múlté, de a múlt tényei változtathatatlanok, s ha kell, bizonyíthatóak.

A jelen és a jövő pedig tele van kérdőjelekkel.

Sajnos a nyerészkedés, a mások tönkretétele árán gazdagodás lelkülete nem tűnik el olyan gyorsan a társadalomból, mint ahogyan egy jogszabályt meg lehet alkotni, ezért a jogalkotás további munkálkodásának arra kellene irányulnia, hogy létre se jöhessenek lánctartozással fenyegető ki nem fizetések. Sokkal jobb és olcsóbb a megelőzés, mint a – bármennyire is hatékony – orvoslás. Például: sajnálatos tapasztalatunk, hogy a kontár ügyeskedők elképesztő gátlástalansággal szegik meg a rezsióradíj kötelező minimumáról szóló rendeleteket (amelyeket egyébként éppen mi szorgalmaztunk). Így aztán sorozatosan ismétlődnek azok a helyzetek, amikor ezek a szélhámosok nyerik el a projekteket, a komoly, tisztességgel és hozzáértéssel kalkuláló és működő cégek pedig kiszorulnak. Ennek pedig az az eredménye, hogy újratermelődik a matematikailag determinált ki nem fizetések nyomán a lánctartozás veszélye. Itt radikális szigorításra lenne szükség, mert bár az orvoslás hatékony, és ez is nagyon nagy haladás, de a leggyorsabb orvoslás is nagy időveszteséggel jár. Ezért a hatékony megelőzés lenne a legolcsóbb, leggyorsabb megoldás.

Sok egyedi ügyet is megoldottunk, de korántsem az összeset, pedig az összeset szerettük volna megoldani. Megértjük emiatt csalódott barátainkat, bár itt is rögzítenünk kell azt, amit ezerszer elmondtunk, de nem mindenki értette meg: soha nem voltunk pénzbehajtó cég. Érdekvédelmi társadalmi szervezet voltunk, amely a szolidaritás, a cselekvés és az erőszakmentesség elveire épült.

Azt azonban elmondhatjuk, hogy egyetlen rossz szándékú, nyerészkedő, tagjaink fölött olykor kriminális értelemben is hatalmaskodó ellenfelünk sem úszta meg szárazon a konfrontációt Szövetségünkkel.

Bármilyen kiszolgáltatott, védtelen személynek, cégnek, közösségnek nyújtottunk segítséget az elmúlt 7-8 év folyamán, a közjogi, gazdasági-pénzügyi fejlődés kivétel nélkül abba az irányba haladt, amelyet sokféle különböző fellépésünkkel szorgalmaztunk, és sokszor nem kis áldozattal szolgáltunk.

Legfőbb morális kötelességem mély köszönetemet kifejezni mindenkinek, aki aktívan, cselekvéssel, áldozatokkal részt vett Szövetségünk küzdelmeiben. Ha összes aktivistánkat

figyelembe veszem, akik akcióinkban, demonstrációinkban részt vettek, óvatos becsléssel számítva is több ezer emberről van szó.
Szövetségünk sorsában a jogi végeredmény még várat magára. Megszüntetésünk kimondása ugyan jogerős, de megtörténhet, hogy a Kúria ítélete visszahelyez majd minket, mint szervezetet, a társadalmi élet szövetébe. Az is lehet, hogy nem helyez vissza.

De ha a Kúria megsemmisítené is az Ítélőtábla ítéletét, és a Szövetség újraéledne, akkor is új korszak következne, a sok tekintetben megváltozott helyzetnek megfelelő módszerekkel és stílussal, ahogyan már az utóbbi években működtünk is. Ezt az esetlegesen a Kúria ítéletétől függően újraéledt Szövetséget már nem én szeretném vezetni. Ha szabad személyes közlést tennem: úgy érzem, küldetésemet betöltöttem, amire képes voltam, megtettem. A fiatalok jöjjenek most már, és alakítsák úgy a jövőt, ahogyan belőlük fakad.

Mégsem tanácsolom a szipolyozó, kegyetlen, spekuláns ellenfeleinknek, hogy megszüntetésünk fölötti örömujjongásuk mámorának elmúltával újabb gazságokon törjék fejüket, védtelennek gondolt emberek, vállalkozások, közösségek ellen.
A GYŐZ Mozgalom ugyanis él, amelynek hatalmas ereje és létszáma van, és amelynek elnöke maradtam. Ennek a honlapnak a neve is a megszüntetett Szövetség és a GYŐZ Mozgalom összefogásából adódó Védelmi Szövetség rövidítése (www.veszov.hu). A továbbiakban a honlap megszűnik a feloszlatott Szövetség fóruma lenni, a továbbiakban csak személyes írásaim és a GYŐZ Mozgalom közleményei jelennek meg benne, ahogyan idáig is számos alkalommal közölte a honlap a GYŐZ Mozgalom közleményeit.

Néhány tény és gondolat a GYŐZ Mozgalom történetéről és távlatairól.
2007 végén és 2008 elején az ÉpítésSpektrum nevű szaklapban két részben megjelent írásomban, amely az építőipari cégek helyzetével foglalkozott, a Vállalkozások Érdekvédelmi Szövetsége megalakításának felvetésével egyidejűleg kezdeményeztem a Gyorsreagálású Önvédelmi Zónák (GYŐZ) Mozgalom elindítását is.
A Gyorsreagálású Önvédelmi Zónák valójában a társadalom szabad szerveződésű, „alulról” jövő önvédelmi szövetkezésének eszméje. Ahogy akkor is kifejtettem: földrajzi helytől, szakmai-hivatásbeli tevékenységtől, társadalmi helyzettől, egzisztenciális problémáktól, akármilyen érdektől stb. függetlenül, bármilyen közösség „önvédelmi zónának” nyilváníthatja magát, vagy az általa képviselt ügyet, ha a zónában lévők náluk nagyobb, általuk külön-külön leküzdhetetlen, törvénytelen erővel kerülnek szembe, s az állam nem tudja, vagy nem akarja teljesíteni védelmi kötelezettségét. (A demokratikus jogállamban ugyanis a hatalom és a vele járó hatalmi-jogi monopóliumok nem maguktól és nem magukért vannak, hanem a társadalom akaratából keletkeznek, és a valós társadalmi érdekek védelméért működnek. Ezért az államnak kötelessége minden védtelen, kiszolgáltatott mellé állni. Ám mégis vannak olyan helyzetek, hogy ezt a kötelezettségét, jobb esetben nem tudja, rosszabb esetben nem akarja teljesíteni.)

A GYŐZ Mozgalom egész története bizonyítja, hogy bármikor, bármilyen, össztársadalmi érdekeket szolgáló, vagy csak bizonyos helyi, szakmai, szellemi, stb. közösségek önvédelmében hatékonyan működhet ez a mögötte álló szerveződési eszme.

2007-2008-ban a VÉSZ megalakítására és beindítására koncentráltam.
2009 tél végén, tavasz elején hirdettem meg nyilvánosan a GYŐZ Mozgalom megalakítását, amikor szembesültem azzal, milyen roppant erők készülődnek arra, hogy fizetésképtelenné vált családok ezreit, tízezreit, banki tartozásuk miatt (lásd devizaalapú, lakóingatlan jelzálogjogával terhelt hitelek ügye) kilakoltassák egyetlen otthonukból. Akkor még a meghirdetett Mozgalom teljes neve: „VÉSZ után GYŐZ Mozgalom" volt, később az egyszerűsítés érdekében egyszerűen GYŐZ Mozgalomnak neveztük magunkat és neveztek mások bennünket. Kevéssé ismert például, hogy engem nem mint a VÉSZ elnökét, hanem mint a GYŐZ Mozgalom elnökét állítottak bíróság elé a bankok. (A bírósági ítéletek, mint a GYŐZ Mozgalom közleményei, teljes szövegükben olvashatóak e honlap dokumentumai között.) Akkor első fokon börtönre ítéltek a bankok kényszerítése miatt, másod- és harmadfokon bűncselekmény hiányában felmentett a Fővárosi Bíróság, majd a Fővárosi Ítélőtábla.

Engem is meglepett, hogy az országban futótűzként terjedt el a zónák megszerveződése. Rengeteg helyről kaptam jelzést. Nyilván ebben szerepe volt a meglepően nagy sajtóérdeklődésnek is. Kidolgoztam az „Önvédelmi Zónák 12 pontját", egy országos megbeszélésen megvitattuk, végső formába öntöttük, s nyilvánosságra hoztam. (Honlapunkon a „Bankháború (GYŐZ Mozgalom) menüpont alatt található). Ez általános alapelveket is rögzít, de aktuálisan a kilakoltatások megakadályozására irányul. Útmutatása bármilyen önvédelmi zóna működésére alkalmazható.
Ekkor lettem kezdeményező-alapítóként a Mozgalom elnöke.

Mire 2009 nyarán félbűnözői körökből, sőt szégyenszemre sportolókból (bokszolókból, harcművészetekben jártas emberekből) megszervezték a törvénytelen kilakoltató kommandókat, meglepve kellett tapasztalniuk, hogy a létrejött zónákban 30-40 elszánt, de fegyelmezett férfi várja őket. S ha akadt is egy-egy „betépett", vagy alkoholtól „bekómázott" ruhásszekrény-alkatú kilakoltató, túlzott önbizalomból rátámadt a zóna-aktivistákra, olyan hamar földre került, hogy a béke gyorsan helyreállt, s a kilakoltató kommandók még az ilyen esetekben is szépen eloldalogtak. Örömmel mondhatom: úgy sikerült megakadályozni a hatalmas üzletként beharangozott kilakoltatásokat, hogy egy csepp vér sem folyt.

Kétségtelen, volt átfedés a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom között, ám a GYŐZ Mozgalom óriási lett létszámában. A VÉSZ, bár létszámában kisebb volt, előnye a biztos, hatékony szervezhetősége lett. A GYŐZ Mozgalom előnye a hatalmas tömegerő, hátránya a szervezés

esetlegessége, lazasága. Tény azonban, hogy senki nem mert szembeszállni egy megszervezett zónával.

Amikor meglehetősen széles körben ismertté vált a GYŐZ Mozgalom, és az, hogy milyen sikeresen küzd a családok megmentéséért, voltak, akik megkerestek, hogy hozzuk létre a Mozgalom háromszintű országos szervezetét, és hogy a Mozgalommal lépjünk ki a párthatalmi küzdelmek porondjára, bizonyos erők támogatása céljából. Volt egy vállalkozó, aki felajánlotta, hogy finanszírozna egy országos szervezőkampányt. Egyrészt azért, hogy a lehető legtöbb helyen létrejöjjenek a zónák, másrészt hogy kialakítsuk a megyei szervezeteket és az országos testületeket. Így létrejöhetne egy központilag irányítható, hierarchikusan működő, hatalmas és aktív tömegerővel rendelkező országos szervezet.
Ezt a felvetést kategórikusan elutasítottam. A GYŐZ Mozgalom ereje és távlata éppen abban van, hogy egyszintű, „alulról szerveződő”, helyi, vagy közösségi szerveződés, bárkik, bárhol, bármilyen területen vagy témában szabadon létrehozhatják, ha valakinek, valakiknek, vagy valaminek a védelmében össze akarnak fogni. Semmilyen magasabb szervezeti szint nem dirigálhat nekik, senki felülről, vagy kívülről semmit nem szabhat meg a zóna létrehozói számára. Csak akkor lehet mindenféle manipulációtól megóvni, ha megmarad ez a helyi, közösségi jellege, és soha nem lesz alárendelve semmilyen „magasabb” szervezeti szintnek. A Mozgalomnak pedig a politikai-hatalmi vetekedésben semmi keresnivalója nincs. Abban tevékenykedjen, ami az emberek egy csoportja számára fontos, és meg kell védeni, de akár össztársadalmi tétje, jelentősége is lehet egy ilyen önvédelmi fellépésnek.
Ezeken kívül: egyáltalán nem lényeges, hogy a zónáknak állandó szervezete legyen. Fontos az a tapasztalat, micsoda erő rejlik az összefogásban, a másokért hozott áldozatban, fontos ennek az élménynek az emléke, s ha az élet úgy hozza, hogy valakiket, vagy valamilyen ügyet meg kell védeni, pillanatok alatt újraszerveződhet a zóna, lehet, hogy egy teljesen más témában, részben más emberekkel, mint amelyben egyszer már győzelmet aratott, és önmaga és mások számára is megmutatta erejét.

Amikor bizonyos emberek és szervezetek megkeresésére komolyan vettem azt a veszélyt, hogy a termőföldre rátenyerelhet a nemzetközi pénzhatalom, kidolgoztam a GYŐZ Mozgalom aktivizálásának tervét a földvédelemben. Ezt a tervet minden személyiségnek és szervezetnek megküldtem, aki és amely exponálta magát a földvédelem ügyében. Senkitől semmilyen választ, egyetlen szó reagálást sem kaptam. Amikor a téma egyik vezető személyiségét megkérdeztem, mi az oka a hallgatásnak, azt válaszolta, higgyem el, hogy félnek az emberek, és vidéken senki nem fog megmozdulni a földvédelem témájában. Ezzel számomra kissé hiteltelenné is vált a dolog, mert ha a földműves nem érzi ügyének a földvédelmet, akkor ott valami probléma van. Vagy arról van szó, hogy éppen a földműves érzi a földdel kapcsolatos tulajdon irrealitását, és nem akar többé már beszállni ebbe a hamis és távlatnélküli játékba.

A zónaalakítás azonban bármikor, bárkik számára adva van mint lehetőség, akik össze akarnak

fogni, és meg akarnak valakit, valakiket, vagy valamely ügyet védeni. Nincs ehhez szükség központi irányításra, elég az „egy csónakban evező” közösségek kezdeményező ereje, az összefogás, az egymás iránti szolidaritás szükségességének felismerése.

Példák, amelyek hozzám különösen közelálló ügyekben hozhatnak megoldást, s amelyekben – bár ezek az esetek nem kaptak olyan nagy nyilvánosságot – pozitív tapasztalatokat szereztünk.

Férfiként leég a bőr a képemről, amikor azokat a statisztikai adatokat hallom, hogy Magyarországon több százezer nőt rendszeresen vernek. Kérdezem: hol vannak a férfiak az ilyen női áldozatok környezetében? Nem a családi drámákról beszélek, amelyekhez valóban nem lehet semmi köze senki kívülállónak, és amelyek esetében mindkét fél visszautasítaná, talán még a véleménynyilvánítást is. Hanem arról, hogy „dúvad” férfiak, visszaélve fizikai erőfölényükkel, rendszeresen ütik-verik a nekik kiszolgáltatott nőket, olykor gyerekeket is. Ennek aztán többnyire nyomai is vannak, s a környezet nem tesz semmit. Az állam pedig – bár már vannak bizonyos segítséget nyújtó jogintézmények – alapjában véve éppen akkor tehetetlen, amikor a baj történik. Csak a baj bekövetkezte után tud lépni.
Miért nem szerveződnek meg a bántalmazott nők környezetében élő férfiak? Miért nem nyilvánítják az áldozatot/áldozatokat „Önvédelmi Zónának”? – ha egyszer az állam mindaddig tehetetlen, amíg a szerencsétlen áldozat súlyos sérüléseket nem szenved. Ilyenkor magának a társadalomnak kell fellépnie.
Tapasztalatból tudom, hogy nincs az a dúvad, aki mélyen el ne gondolkodna azon, hogy mi történne, ha 10-20-30-40, akárhány erős, bátor, elszánt férfival kellene előbb megverekednie, mielőtt kezet emelhetne egy nőre, vagy egy gyermekre.
Ezen a területen 100%-os sikerről számolhatok be. Azok az agresszív alakok, akik semmibe vették a rendőrséget és a távoltartási végzéseket, rendkívüli módon tisztelték a zóna aktivistáinak ökleit. Ezúttal sem a jogrend ellen beszélek. Szükség van a rendőrség beavatkozására és a bíróság végzéseire is. De szükség van a hatékony védelem érdekében a közvetlen helyi, közösségi fellépésre is.
Illúzió azonban e területen is valami központi szervezésben bízni. A központi szervezés hierarchikus felépítést, hiányos tájékozottságot, lassú reagálási képességet jelent. Csakis a helyi, közösségi önszerveződés segít.

Másik példa: ha egy gazember kezet emel egy pedagógusra (különösen egy nőre!!!), a szülők közül a jó érzésű, bátor férfiak nyilvánítsák azt a tantestületet „Önvédelmi Zónává”, és a Zóna akciócsapata keresse meg azt a fickót, aki megütötte a pedagógust, s mélyen szántó, illusztratív módon beszélgessenek el vele…
Azért szükséges ez, mert bár a jogalkotásban e területen is történt előrelépés, az állam nem képes megelőzni, megakadályozni a bajt. Az viszont hatékony, ha mindenki tud arról a környéken, hogy megszerveződött az Önvédelmi Zóna, és jaj annak, aki pedagógust bántalmazni mer. Mert meg kell érteni, hogy nem jogellenes az a gondolkodás, amely nem az

utólagos büntetésre és annak elrettentő erejére, hanem a hatékony megelőzésre teszi a hangsúlyt a kiszolgáltatott emberek védelmében.

Egy más jellegű példa: egy szakmai közösséget kiszorítanak jogos érdekeiből. A benne lévők, ügyüket Önvédelmi Zónának nyilvánítva összefognak, s olyan hatékony – elsősorban szakmai - akciókat hajtanak végre, amelyek akár a közhatalmat, akár a velük szembenálló, náluk nagyobb erőt képviselő, de jogtalanul eljáró érdekcsoportokat a helyzet mindenáron való megoldására késztetnek.

Aztán egy egészen friss, és valóban történelmi példa: ki gondolhatta volna, akár csak pár hónappal ezelőtt is, hogy gonosz, világrontó pénzhatalmi erők mesterkedése folytán 2015 nyarára, ősz elejére az elözönléssel fenyegetett egész Magyarország Gyorsreagálású Önvédelmi Zónává válik? Azóta megkerestek, hogy aktivizáljuk a Mozgalmat, és avatkozzunk bele az eseményekbe. Visszautasítottam ezeket a remek ötleteket: mi dolgunk lenne, ha egyszer a Kormány a helyén, sőt a helyzet magaslatán áll, s megakadályozza az ország tönkretételét.
Ezért tulajdonképpen a mai viszonyokat figyelembe véve nem is jó ez a példa, hiszen a Kormány eleget tesz védelmi kötelezettségének. Annyiban mégis helytálló a példa, hogy más helyzetben is találhatta volna Magyarországot ez a kihívás, amikor nagyon nagy szükség lett volna a Mozgalom teljes erejű aktivizálására. Rossz belegondolni például, milyen harci helyzetbe kerültek volna a GYŐZ Mozgalom akciócsapatai, ha ebben a mostani helyzetben az előző, 2006-tól hatalmat bitorló politikai kalandor-banda lett volna kormányon, éppen egy ilyen kihívás idején. Akkor aztán bőven lenne dolguk a Zónáknak. Hála Istennek nem így történt. Nagy baj lenne, ha a közhatalom (Kormány, rendőrség, hadsereg) feladatát az ország és a társadalom védelmében, a társadalmi önszerveződéseknek kellene elvégezniük. Ám a kihívás elől még ilyen helyzetben sem hátrálhat meg a társadalom.

A GYŐZ Mozgalom működésének néhány elvi kérdését szeretném érinteni.
Lehet, hogy tőlem furcsán hat ez a tanács, pedig magam is ezt a gyakorlatot követtem mindig, de minden látványos körítés nélkül: bármilyen probléma adódik, legelőször a közhatalomhoz kell fordulni, lehetőleg jogban jártas emberek segítségével. A demokratikus társadalomban az állam nem „valaki”, vagy „valakik”, hanem mi magunk vagyunk. Belőlünk, a mi akaratunkból létesül a hatalom és ölt konkrét keretet, formát az állam szervezetében. Mindez nem tévesztendő össze a párthatalmi vetekedéssel, amihez a GYŐZ Mozgalomnak soha semmi köze nem lehet. Például az idősek, a nők, a gyermekek, vagy a pedagógusok bántalmazásának kiirtása a magyar társadalomból, de minden ember és közösség jogos érdekeinek érvényesíthetősége is, nem párthatalmi kérdés, hanem össztársadalmi érdek.
Tapasztalatom, hogy a közhatalom jogalkotó és jogalkalmazó testületeiben rengeteg jó szándékú, segítőkész ember van.
Az első lépésnek tehát a bizalom lépésének kell lennie.

Akkor van helye a „közvetlen demokrácia” (=közvetlen néphatalom) cselekvő gyakorlásának, amikor a közhatalom nem tudja, vagy nem akarja a védteleneket egy nagyobb, törvénytelen erővel szemben megvédeni. Ha pedig a társadalomból fakadó államhatalom egyenesen szembefordul a neki bizalmat, hatalmi-jogi monopóliumokat adó, őt legitimmé tevő társadalommal, akkor illegitimmé válik, többé nem védi sem jog sem törvény, sem lojalitás, sem fegyver, s drámai helyzet alakulhat ki.

Remélem azonban, hogy a GYŐZ Mozgalom eszméje úgy marad élő a társadalomban, hogy nem ilyen drámai helyzetekben kell aktivizálódnia. Betölti feladatát, ha akkor lép fel, amikor bármely nagyobb és jogsértő erő támad védtelen, kiszolgáltatott emberekre, közösségekre, vagy fontos ügyekre, s a megtámadottak sehol nem kapják meg az őket megillető védelmet. Az összefogás és a cselekvő szolidaritás ereje, hatékonysága, semmi máshoz nem hasonlítható, felemelő társadalmi élmény, s mély meggyőződésem, hogy ez az élmény az igazi demokrácia egyik tudati-érzületi alapja.